

Formanden:

les fra og med den 3. december, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse
(Poul Dam) (SF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til fru *Edele Kruchow*, og jeg skal herefter gøre indstilling om godkendelse af hendes stedfortræder som midlertidigt medlem.

Det drejer sig om fhv. minister *Helge Larsen*, der er 1. stedfortræder for det radikale venstre i Roskilde amtskreds, hvor fru *Edele Kruchow* er valgt.

Udvalget til valgs prøvelse har behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling.

Fhv. minister *Helge Larsen* godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 3. december 1976.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets ovennævnte indstilling
vedtoges enstemmigt med 147 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter.

(Lovforslag nr. L 51. Fremsat 12/10 76. Første behandling 27/10 76. Betænkning 26/11 76. Anden behandling 30/11 76).

Der var stillet følgende ændringsforslag:

Af *Glistrup* (FP) og *Ove Jensen* (FP):

Til § 1.

I § 17 a, stk. 2, ændres ordet »rekvirent« til: »fordringshaver«.

B e m æ r k n i n g e r.

Forslaget er overensstemmende med ministerens nærmere definition af ordet rekvirent, som denne er angivet til udvalgsbetænkningen af 26. november 1976. Det er fundet hensigtsmæssigt at flytte denne definition op i selve lovtæksten, da der utvivlsomt i det praktiske

retsliv vil være mange, som ønsker at spare gebyret, og som bevidst eller ubevidst deraf ledes hen til at sige, at når ordet rekvirent er brugt i lovtæksten, må dette betyde den, som rekvirerer fogedforretningen, og det vil altså i det typiske tilfælde sige den pågældende advokat. At tage en lang strid frem og tilbage herom på grund af en uklar lovformulering er ikke anbefalsesværdigt.

Dertil kommer, at når lovtæksten omtaler rekviritus som »skyldner«, er det sprogligt unaturligt at omtale modparten som en »rekvirent«, når der vitterligt er tale om, at modstykket til en skyldner er en fordringshaver. Den af ministeren for skatter og afgifter i folketinget den 30. november 1976 omtalte betragtning, at der jo ikke behøver at være tale om egentlige skyldforhold, kan ikke være holdbar, når ministerens eget forslag netop bruger udtrykket »skyldner«. Det er således ud fra alle hensyn det rigtige at få gjort lovtæksten så klar og utvetydig som muligt, således at de, der virker i retslivet, ikke skal spille tid på at tvistes om noget, som de nu kun vil kunne finde i Folketingstidendes tillæg B, men som de har et rimeligt krav på at kunne læse i selve lovtæksten.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Camre (S):

På vegne af venstre, det konservative folkeparti og socialdemokratiet skal jeg indstille, at man stemmer imod det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag, idet det vil medføre en sprogligt u hensigtsmæssig ændring af denne lovgivning.

Gudme (RV):

På min gruppes vegne kan jeg følge hr. Camre med hensyn til anbefalingen af at stemme imod, men jeg gør det med et suk. Forholdet er nemlig det, at jeg synes, at uklarheden er nok så stor og altså kun bliver delvis afhjulpet ved hjælp af nogle bemærkninger, som er givet fra skatte- og afgiftsministeriet i forbindelse med betænkningen.

Hvis man tager ordet rekvirent sprogligt – og det var lidt vanskeligt at få det fastslået, for Juridisk Ordbog var forsvundet fra hylden heroppe på biblioteket, men den kunne findes ude i byen – så er det ifølge 1965-udgaven »den, der begærer foretaget en fogedforretning,